

Dva světy.

Napsal Aug. Eug. Mužik.

Školní budova byla stavení úzké, jednopatrové; ležela jako nějaká smutná márnice v hluboké úžlabině mezi dvěma vysokými návršími, po nichž táhla se vesnice, rozdělená touto hlubokou, těžko přístupnou roklí. Aby mládež z obouhů dílu vesnice mohla se ve škole scházeti, postavili školu tu zde dole, nic se na to neohlížejíce, že stojí na věčném močále a že se stane nezdorovou bažinou celé rodině učitelově. Starý učitel, tichý samotář, byl dětem pozhánán. Měl tři chlape a čtvero děvčat a žil podle toho, staraje se úzkostlivě, aby rodině dal sám jakés takés vzdělání a aby nemusil udlítati ani krejcaru dluhu. Nejstarší dceři, Olze, bylo již osmnácte roků.

Byla to dívka „předčasně duševně vyspělá“, jako lidé, kteří záhy vidí nahému životu do tváře a při tom v taji mnoho, mnoho přemýšlejí, a ona to byla, jež stála dnes jaksi bledá a nervosně vzrušená na pokraji lesa, který počínal asi sto kroků za školou, dodávaje škole ještě osamělejšího a opuštěnějšího rázu. Bylo letní odpole-dne, schylovalo se již k večeru; žár denní se ponašluhlu tlumil; ba zde dole, jakoby sluneční paprsky vůbec nikdy žádné moci nemávaly, vládl příjemné, tiché teplo.

Olga oblečena byla docela chudě a prostě, ale přece slušně, s přirozenou noblesou některých dívek, jimž stačí prostě kartounevé šaty a modrá pentlička do vlasů. Nebyla krasavičí — zvláštní bledost a síla planoucíh očí vyznačovala jí a rozlišovala ode všech děvčat veských — a bylo patrné, že zde byl zárodek někýchých a kyprých tvarů, jimž bránil toliko tvrdý, chudý a smutný život, plný práce a odklání, aby do plna ne-rozkvetly, jako květiny, nemající dostatek slunce. Kdyby bylo přišlo — ale musilo se to státi záhy, ba ihned — několik let, ba i několik měsíců pohodil a blabohyby, bylo by i toto tělo rozkypělo v nádherné, kypré a plné tvary ženství, budící závisť a šleňou touhu. Ale to se nestane nikdy, nikdy, a ona počne pozvolna odkvétati, než ještě zcela rozkvetne.

Bylo to opravdové dostaveníčko, jež zde ta mladá dívka vyčkávala. On byl studentem, synem zimožného rolníka ve statku, položeném tam nahoře přímo nad školou; a tak mladí lidé vídali se od dětství každodenně. Státek však vůči škole zdál se pyšným a pánovitým, byť i to nebylo v jeho úmyslu. Hoch právě dnes dohodl. Žil střední školu v blízkém městě a vracel se domů s vysvědčením. Celou cestu koval nejrozumnější plány, jaké skládají všickni hoši toho druhu a toho dne. Osou téměř každého plánu byla ona, střed celé budoucnosti a odměna za všechny námahy ve studiu, o nichž se domníval, že jsou hrozná a ne-spravedlivá. Ostatně nových studentů se už nebál a těšil se na ně i na Prahu. S Olgou scházeli se zde, kdykoliv přišel domů na návštěvu; pokatě vykročil z vrátek dvora a postál chvíli před statkem. Ona jej uviděla ze školy a on po chvíli vyšel z domu, tak nevině, jakoby šel na procházku. Dlouhou oklikou zadem přikradl se až sem na pokraj lesa, kde už čekala Olga. Za žádnou cenu dosud nedovolila, aby se k ní znal před lidmi. Až dnes, doufal, to všecko přeměně. Dnes je již mužem, neodvislým od školní kázně a může pomalu mysliti již na budoucnost se ženou.

Pozdravil ji a chvíli jí tiskl ruku, vše, až tesklivě. Lice mu plály žářem léta i vnitřním rozkypěním blaha, když jí podával bílou listinu, své vysvědčení.

„Bylo to zlé, Olgo,“ mluvil jedním dechem. „Nevíte, co jsem vystál strachu. Obzvláště ten profesor z dějepisu, už jsem vám o něm vypravoval, ten se sápal nejvíc. Ale všecko dopadlo šťastně. Teď jsem hotov, svobodný. Tam,“ mávl rukou směrem k městu, „už nemají moci nade mnou, pojedou do Prahy! To je krok do života!“

Hleděl na ni, která vážně se dívající, ba jaksi ironicky se usmívající, poslouchá jeho mladistvé tužby a horování.

„Věděla jsem to,“ ozvala se polohlasem, jakoby přece něco říci musila, „že maturitu uděláte.“

„Jak jste to věděla? Odkud jste to mohla věděti?“ táhl se horlivě.

„Ale, máj bože,“ řekla vážně a jaksi vyřčeně. „Přece nejste o nic horší než ti ostatní! Ale usmíváte se otěle ironicky, jakoby

si myslela zcela něco jiného; a myslela si vskutku, jak je on ještě dobrácky naivní a nezkušený — přece syn z takového statku nemůže propadnouti — o to se jeho tatík už u pánů profesorů postará!

„Ale, proč jste dnes tak smutná?“ otázal se spozorovav konečně její vážnost a zamkllost, druhu jiného, než mlčení tak slavného okamžiku. „Vy, Olgo, se pranic neradujete. A týká se to přece nás obou! Je to velký krok v naší lásce. Teď už se nemusíme schovávat spolu tady v lese, jakobyste se za mne styděla!“

„Já se nestydím, ne, já se nestydím,“ opakovala ona výrazně. „No, teď už nejsem studentkou, teď už mohu k vám choditi veřejně. Jsme už oba velcí — mám na to právo. Myslím, že naši nebudou pranic namítati.“

„Tatínek neví o ničém,“ pravila určitě. „Nezmínla jsem se mu dosud ani slovem.“

„Tedy to udělám za vás já!“

„To má ještě času. A což vaši rodiče?“ A zase se tak ironicky usmívala.

„Tatínek jistě svolí,“ řekl trochu tišeji. „Maminka ho uprosí. A ne-li, co na tom? Nemusí zatím vědět, a až vystuduju, nebude mně moci poroučeti. Jenom jestli vy budete čekati!“

„Čekati? Já?“ A usmála se hořce.

Očekával patrně jinou, nadšenou odpověď, proto sebou teď živě pohnul.

„Ale máj bože,“ zvolal, „přece snad mohu doufati, že budete čekati! Ta léta utekou jako voda — čtyři, nejděle šest roků!“

„Čtyři, šest roků,“ řekla vážně, prohloubivši hlas. „Čtyři, šest roků,“ opakovala si smutně, jako člověk, který schválně bolest vyhledává.

On se polekal, jakoby mu zamíhalo náhle světo nějaké broumníčky před očima.

„Jak to mluvíte divně, Olgo — což pak mohu dříve něco podniknouti?“

„Ne, ne,“ bránila se ona. „Vy mně nerozumíte. Nežádám od vás ničeho. Ale jenom si vzpomeňte, jaký bývá osud těch, které tak dlouho čekají!... Tam ta naše industrialka!...“

„Ale já přece nejsem takový, máj bože!“ horlil on. „Myslím, že jste mne za ty měsíce už dost poznala!“

„Ale teď je vidět, že vy mně nerozumíte! Vy mně nikdy neporozumíte, ani potom!... Ale vás se to netýká, vy nejste vinen nicím. Takový mužský není nikdy vinen. To ona měla mít rozum — její je vina, její je trest!“

„Trest — ne, jak to divně mluvíte — jaký trest? Já vám vůbec dneška opravdu nerozumím.“

„No, porozumíte brzy, no tak — taková ubohá duše čeká, čeká. Rok, dvě, pět, deset roků. A dře ve dne v noci, jen aby mu ty peníze sehnala. Je to tak smutné, já vždycky div nad ní a s ní ne-pláču. Ale říci jí to nesmím — ono by jí to snad zabilo. Takhle má, ubohá, aspoň věčnou naději. Nač jí o ni olupovat? Ale nedočká se, nedočká!“

„Víte, vy něco o tom?“

„No, vím, tatínek byl v Praze. Mluvil s ním, navštívil ho. Za řeči, bez vyprávění, se to nejlíp pozná. Utrácí ty její peníze po hospodách. To je její pot, krev, zdraví. To je kus jejího života — deset let — ba celý život, protože potom co bude, to všecko bude jenom živoření, mrtvola, která ještě chodí.“

Mluvil rychle a rozhorřeně, že se všechna zadýchala, a když umkla, ústa se jí ještě nervosně chvěla.

Pokusil se klidně se usmáti. „U nás toho přece není potřeba, abyste vy k vůli mně tak pracovala.“

„Vy jste zámožný, to já vím.“

A zase se usmívala ironicky. „Ale právě proto, právě proto!“

„Ale, ale, já vás vůbec nechápu,“ řekl on náhle s plnou vážností. „Dosud nikdy jste nebyla takovou. Vždyť toho není přece potřeba! Ale já vím, ty verše, ty vám nemohou z hlavy. Ale už jsem vám přece řekl, že za to nemohu — knihu jsem sám skoro ani nečetl, když jsem vám ji půjčoval.“

„Nečetl, to vám věřím,“ odvětila Olga, a jakoby jí napadl bujný žert, dala se do neakrotného smíchu.

„Po nebožtíku učiteli panenka se mi utmácí — vy jste to ani nečetl. Ale jiný to musí pročítati, to je ten rozdíl — to je ten rozdíl!“

„No, vy se, vy přece se,“ bránil se jí.

„Já ne, to máte pravdu!“ A pokračovala, jakoby náhle někde v divadle deklamovala. „Panenka n. o. je, oči v práci i v noci šije, měsíc je-li.“ Já ne, to ta druhá, industrialka, třebaš nebyla učitelovic. Já to nebudu, máte pravdu, já to nebudu!“

„Olgo, vy jste dnes tak podivná, jakobyste měla něco zvláštního za lubem. A já přece na to dnešní setkání se tak těšil!“

Olga utrhla větveku smřelí a jala se jí prudce rozškubávati.

„Eh, jděte, vy jste dítě,“ řekla po chvíli vážně. „Nerozumíte životu, nerozumíte ještě ničemu.“

„Já?“ bránil se student. „To se mýlíte — to byste se podivila, co jsem se napřemýšlel.“

„Napřemýšlel — dobrá. A co jste vymyslel? Nenapadlo vás nikdy nic?“

„A co pak?“

„No, že my dva, ku příkladu, se budeme musit rozejít!“

„Olo, to není možná. Proč se mnou tak žertujete?“

„Jak jsme to prve povídali? Čekat, čekat na milého. No, a když čeká! Pak to bývá neštěstím, vždycky neštěstím, buď jeho nebo její!“

„No, jak to, když se mají přece pořádat?“

„No tak, koukejte: ona čeká a dočká se.“

„No, tak vidíte!“

„A když se dočká, potom je stará a — není lépe, když se nedočká? Je mu potom břemenem, když se dočká! A když se nedočká — říká on ji nechá se-dět, jak se říká, propásla zatím nejlepší příležitost — mládí, které se jí už nevrátí. To mu obětovála.“

„Pro boha!“ zvolal mladík. „Olo, to vy tak smýšlíte?“

„Tedy počítejme! Nemám pravdu? Za pět, šest roků, co potom? Když pak bude pozdě?“

„A což naše láska?“

„Ani nevím, zdali to je opravdu nějaká láska,“ řekla ona tiše a trochu při tom zbledla.

„Vy nevíte! Ale já vím! Já vás budu do smrti milovati!“

„Do smrti! To se to mluví! Kdybyste věděl, co je to, do smrti! Kdybyste znal život!“

„A vy ho znáte, Olo?“ ptal se bojácně.

„Ach, kdybyste tak mohla a směla mluvit! U nás — a tatínek a maminka jsou hodní lidé a mají se rádi a pro nás by život obětováli. A přece — tady jsou ty knihy, romány, které nikdo nepapíše. To je taky socialismus, a nikdo o něm neví!“

„Olo! Ale považte, co by bylo z naší lásky!“ A div při tom nezaplakal.

„No mlčte, neplačte,“ konejšila její sama, cítíc, kterak se mu hlas tetelil. „To je divně — já děvče a musím vás konejšit. Musím být silnější. Vy máte dobré srdce — to vím. Proto jsem vás měla ráda a budu na vás dosmrti myslet!“

„Proč říkáte 'měla ráda'? Což pak teď už nemáte?“

„Teď Ach bože, kdybyste věděl, kdybyste věděl, co jsem doma zkusila!“

„Ale vždyť přece je mně váš tatínek nakloněn. Jestli když jsem k němu do školy chodil, měl mne rád. A často jsem s ním mluvil.“

„Ano, my vás máme všichni rádi.“

Usmál se jako dítě, které lehtá.

„Ale to nestačí k životu,“ pokračovala ona vážně, jakoby se bála, že nebude mít dosti sil. „Což jste pranic nepozoroval?“

„No — nic. Já jsem pořádku v městě. Musil jsem se učít. Ale vzpomínal jsem na vás.“

„A zatím já —“

„A zatím vy —“ Hleděl na ni pátravě. Teď si jí teprve všiml, jak je bledá a přepadlá. „Co se to s vámi děje,“ zvolal s bolestí. „Jste tak bledá!“

„No nic, to zas přejde. Nespala jsem několik nocí. Přemýšlela jsem a modlila se. Ale teď už za to jsem taky silná!“

„Silná?! K čemu to?“

„No, abych vám to mohla pokojně říci a pokojně to vykonat. Ale vy to pořádku nechápete. My dva se musíme rozejít — na vždycky —“ dodala nářným, hlubokým hlasem.

„To není pravda, Olo, to není možná!“ zvolal. A dýchal prudce, jakoby se dusil.

podívat do očí vám i každému. To přece mohu — ne?“

„Olo,“ řekl on klidně, ale byl bledý jako plátno. „Odpovězte upřímně, božskou pravdu! Co to se mnou děláte! Vy máte jiného!“

Mlčela, jenom rty se jí nervosně chvěly.

„Vy neodpovídáte. Je to tedy pravda,“ zasténal. „A já se na dnešní den tak těšil!“

Cítila zase to jeho sobectví mládí — protože jemu byl dnešní den svátkem, myslil, že nemůže a nesmí býti nikde hoře ani sklamaní.

„Myslil jsem si vždycky: budu se učít, budu se tak učít, abych byl brzy pánem a všecko vám složil k nohám,“ zahoroval.

„I to je cizí, vyřčená fráze,“ pomyslela si. Ale pravdu v tom řekl: Až budu „pánem“?“

„Ptal se tise: 'A kdo to je?'“

„Znáte ho přece,“ řekla téměř septem. „Učitel Rápek. Učinil tatínkovi nabídku.“

„A vy?“ Visel jí očima na rtech.

„Já řekla: ano.“

„Co jste to udělala!“ A opravdové slzy zasvítily mu v očích.

„Já jsem tady dnes naposlod. Vyklouzla jsem potají z domu. Nemám už práva, my oba už ne máme práva chodit sem, ale musila jsem přece vám to říci a dáti vám s bohem.“

„A co já si počnu,“ bědoval. „Na mne jste při tom nemyslela!“

„Ach, myslela, právě naopak, mnoho myslela. Vy se potěšíte. Máte před sebou celý svět, celý život. Jednou si vzpomeňte, že jsem to s vámi dobře myslela. Víte, někdy někdo se také musí obětovati! A co my, děvčata, ubožátka! A bez peněz! Znáte to přece — choča ožeň, kdy chceš, holku vše, jak můžeš!“

„Ach, bože, a co na vás čeká!“

„No, bohu poručeno! Doma už nemohu déle zůstat. Jsem břemenem, cítím to. Pak se jim ulehně. Sestry už všecko zastanou. Sedm dětí — což pak vy víte! No, vidíte, jak jsem upřímná, všecko vám povím,“ dodala téměř koketně.

„Já z toho budu mít smrt! Ano, smrt si udělám!“ horlil on.

„Ale, bloudku, to nesmíte,“ mluvil k němu měkce, konejšivě, jako matka ku vzdorovitému dítěti.

„Musíte mi slíbit rukou dáum, že budete rozumný. Máte přece rodiče, matku, otce! Stanete se mužem, budete užitečným vlasti, národu, společnosti,“ dodala táhlým, ironisujícím tonem, jenž však on nerozuměl a zvolna jen se usmíval, jakoby roztál na slunci.

V očíh kmil mu záblesk pýchý a uspokojení.

„A on je dost hodný,“ pokračovala jistvě, jakoby se sama chtěla přemluvit. „Starost o mne mít nemusíte žádnou, rozumíte, nikdy! Bude se mi dařit dobře, to vám mohu slíbit.“

„Dobře, jakpak dobře. Já ho znám! — Ale Olo!“ vyhrknul rázem, jakoby si na něco vzpomněl. „Snad by toho vůbec ani nebylo potřeba!... My bychom vám pomohli!... Já bych udělal všecko, co jen byste chtěla! Maminka je hodná — má vás tak ráda, tak ráda!“

„Zač mne máte? Vím, máte dobré srdce! Ale něco od vás brát — to naprosto nejde. O tom už ani slova. Nezalzávám vám to, vím, že jste to myslel dobře. A teď už jdu. S bohem! Buďte tedy vesel, jak jste mně slíbil. A bych já měla taky lehké srdce. A vzpomenout si můžete — ne často, ale někdy přece.“

„Chtěl ji chopiti do náruče. — Ani hubičku na rozloučenou?“ šeptal třešoucím se hlasem.

Vymknula se mu a řekla klidně a rozhodně: „Teď už to nemůže být. Byl by to hřích. Už jsem dala slovo jinému.“

„Ani ruku mi nepodáte?“

„To myslíte tak 'po přátelsku'? Jaký by to mělo smysl — přátelství?... přece jsme si byli víc — ne? Teď už opravdu s bohem! Buďte silen, jako já! Pracujte, budu mít radost, kdykoli se to o vás dozvím!“

On si v duchu sliboval, čím se všim stane, aby ona měla radost. A v prsou mu rostlo sebedůmí a nadšení, že je už tak učený a že bude ještě učenější.

Odcházela už beze slova, tichými, klidnými, pevně stavěnými kroky.

„Ubrátí se ještě? Myslil si. Hubičku mi pole? Nebo aspoň mně rukou pokyne?“

Ani se neohlédla. Hleděl za ní, jak mizela v zadních vrátkách. Nic. Ani pohledu.

Jak je silná a velká! Myslil si.

Každý
...že k jistému vyléčení...
vymknutím, pohmožčením a stuhlostí ú
není nic lepšího než
ST. JACOB'S OEL.
Je to to pravé, jisté a spolehlivé.

Ále co zde? Co zde? Mám si udělat smrt?

Ale jak odcházela, zdoumala se mu prsa nádhernou radostí, dív se mu nerozkočila. Krácel přímo do obecného hostince... musil se pochubit, udělat maturitu, je svobodně, bude pánem.

Ve škole směrem k polednímu vrchu, jenž tam věčně zaclánil, osvětlovalo se do ruda malé okno, jako tetelící se, čerstvá, krvavá rána. To učitelka industriální již počínala své noční šití... musil poslati peníze do Prahy, panu studentovi. Okno plápolalo a třásl se teskně v posledním růžovém západu.

Z ČESKÝCH VLASTÍ.

Nebezpečná zábava. Na návrší nad starým židovským hřbitovem v Praze zřoutovala se velmi tuhá bitva mezi dvěma voji, ze školní mládeže se skládajícími, z nichž jeden představoval Búry a druhý Angličany. Obě strany vzájemně na sebe útočili kamením a používaly místo kanonů praků. Zda na některé straně byl někdo poraněn, není známo, ale zjištěno jest, že poraněn byl někdo, kdo se do „vojny“ vůbec nepletl. Byl to 50letý dělník Karel Čermák, který pod návrším tloukl štěrk. Několik „šťek“ z praků jej zasáhlo a způsobilu mu krvavé zranění na obou rukou. Boj utichl teprve tehdy, když z nenadání přišlo 10 policistů s dvěma inspektory. Mnoho válečných zachránilo se útekem, ale sedm jich bylo přece zadrženo, na policejní strážnici odvedeno a po výslechu rodičům odevzdáno. Mír uzavřen byl bez intervence jiných mocností.

Ložný útok na faře. O bestialním činu na faře v Petrovicích píše se „K. L.“: V neděli 11. března přišel v 9 hodin večer neznámý člověk na petrovickou faru se žádostí, aby pan farář Karel Vím udělil postelenému statkáři Havlíčkovi z blízkých Losin poslední pomazání. Farář tápal se, proč nepřijel pro něho, jak jest obyčejem za špatného počasí, odvolává se na to, že jmenovaný rolník má svůj vlastní povoz. Neznámý odešel a asi za hodinu se vrátil znova na faru a pravil, že domácí její do Kácova pro lékaře, ale že příležitost již se hned vrátí a bude pod Petrovicemi faráře očekávati. Farář poslal jej pro kostelníka, hodlaje s tímto jeti do Losin. Poněvadž kostelník je starý, rozmyslel si to farář, poslal kostelníka zpět a šel s oním neznámým k raněnému. Když Lyli za Petrovicemi, opustil neznámý muž faráře s podotknutím,

že musí do Čestína pro závodčího, aby vyšetřil, kdo Havlíčka zranil.

Farář nepozoruje ani toho nejmenšího, čím by neznámý podezření vzbudil, krácel bez starosti sám do Losin. Avšak onen člověk místo aby šel do Čestína, vrátil se na faru a žádal hospodyni, aby mu dala oleje a obvaz, že prý to pan farář zapomněl. Hospodyně marně hledala v kanceláři a když odtud vyšla na chodbu, udeřil ji surovec do hlavy holí. Hospodyně hodila na něho lampu a chvátala do kuchyně. Neznámý padouch běžel za ní, zastihl ji na prahu kuchyně a bil jí, na smrt ulekanou, přes hlavu a přes ruce tou měrou, že klesla ubohá k zemi, a když proud krve finil se jí po líčích a byla skoro bez vědomí, chtěl na ní peníze. Ukázala mu v kuchyni na stolek, v němž bylo něco málo na denní výdeje. Vzal vše i zimník, vyňal z kapsy dlouhý nůž a brože jí pravil, že jde naproti panu faráři a že jej probodne. Zamkl dveře u domu i u dvířek venku, klíče si vzal a přehlí. Hospodyně měla ještě tolik síly, že skočila zadním oknem z fary a běžela se ukrýt nejdříve do kostela a odtud do školy. Pan řídicí vzal pušku, šel do fary, prohledal vše, ale surového ničemu nenalezl. — Brzo potom přišel lékař z Kácova, vymyl rány, zašil je a ponechal jí v domácím ošetřování. Farář ovšem šel do Losin nadarmo, neboť tam nemocného nebylo, a vrátil se bez pohromy domů, zlé věci tuše. Co pachatel tohoto skutku byl objeven v Praze, byv zatčen pro pokus spáchání jiného zločinu. Je to Jan Kastinger z Březova u Uher. Hradiště a prozradil se tím, že při zatčení byly u něho nalezeny různé věci, jež na faře v Petrovicích ukradl. Tak u zlosyna nalezené věci, jak i on sám byl farářem nade vši pochybnost poznán.

Přilši studené počasí snad už přefilo, ale nemožeme se to počítati, že zmizí s ním též revmatické bolesti. Můžeme kteroukoliv dobrou roční jimi postižení býti, však St. Jacob's Oel jest lék, který je jistě vyhojí.

Ochoťníkům a milovníkům divadla.

V knižkupectví Pok. Záp. jsou k do stání všechny divadelní spisy, jež vyšly tiskem v Čechách a nejsou rozebrány. Úplný seznam všech spisů zále se všem na požádání zdarma. V seznamu jsou uvedeny všechny kusy dle svých názvů a při každém je uvedeno, jaký kus je, kolik jednání a kolik osob vyžaduje. Píšte o seznam pod adresou: Pokrok Západu, Dmač. Neb

Burlington Route

Burlingtonské nádraží

jest krásné a nalézá se na jižní cípu viaduktu desáté ulice.

Jest prostorné, pohodlné, pevně stavěné, čisté, výtečně provětrávané a pohodlně řízené.

Z tohoto nádraží můžete jeti — a sice dobře jeti — do

Chicago a na východ,
Denver a na západ,
Kansas City a na jih,
St. Louis a jihovýchod.

Burlington Route

Burlingtonské nádraží

jest krásné a nalézá se na jižní cípu viaduktu desáté ulice.

Jest prostorné, pohodlné, pevně stavěné, čisté, výtečně provětrávané a pohodlně řízené.

Z tohoto nádraží můžete jeti — a sice dobře jeti — do

Chicago a na východ,
Denver a na západ,
Kansas City a na jih,
St. Louis a jihovýchod.

TICKET OFFICE:
1502 Farnam Street.
TELEFON 250.

BURLINGTON STATION.
10th and Mason Streets.
TELEFON 310.